

Контрольна робота

з дисципліни «Психосоматика функціонального стану організму»

1. Сучасна класифікація психосоматичних розладів за МКХ-10.
2. Патомеханізм формування психосоматичних розладів.
3. Значення епігенетичних чинників у формуванні психосоматичних розладів.
4. Особливості роботи з пацієнтом, що має психосоматоз.
5. Особливості роботи з пацієнтом, що має соматоформний розлад.
6. Метод Фокусинг (Ю. Джендлін) в терапії психосоматичних розладів.

Клінічна ситуаційна задача

Хвора Б, 52 роки, знаходиться в кардіологічному стаціонарі на лікуванні із діагнозом: Ішемічна хвороба серця: нестабільна прогресуюча стенокардія, недостатність кровообігу ІІА ст. Скаржиться на болі в області серця, серцебиття, пітливість, головний біль, втомлюваність, погіршення сну, зниження настрою, тривогу.

В дитячі роки пацієнтка виховувалась в умовах „підвищеної відповідальності”. Часто її карали за навіть незначні провини, або й без приводу, їй здавалось, що батьки її зовсім не люблять та не розуміють. Було помітне відсутність тепла, співчуття по відношенню до неї з боку батьків. Вони задавали високі поведінкові стандарти, вимагали, щоб вона їх виконувала. Проблема контролю була центральною в їх сім'ї. Ще в дитинстві вона була схильна до самоаналізу, надмірних розмірковувань. Крім того, дівчина постійно сумнівалась у прийнятті і була вкрай нетерплячою. Зі слів родичів, хвора невпевнена в собі, самокритична, нерішуча, має тенденцію до повторної перевірки своїх вчинків, відповідальна, має почуття обов'язку та прихильність до загальноприйнятих норм, тенденцію реагувати підвищеним почуттям вини та самозвинувачення за провини.

Під час свого перебування в лікарні зосереджена на своїх суб'єктивних неприємних відчуттях. Намагається постійно розповідати про них своїм сусідам по палаті. Тривожна, метушлива. Настрій дещо пригнічений. Увага нестійка. Постійно перебільшує симптоми свого захворювання та вишукує наявність неіснуючих у неї проявів хвороби.

Завдання:

1. Визначити порушення психічних процесів, особистісні особливості пацієнта.
2. Призначити блок психодіагностичних методик.
3. Визначати тактику психосоматичної допомоги, яку потрібно застосовувати у даному випадку.